

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/57/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6220010080
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bušík, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6220010080.5

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD. a sudcov JUDr. Jozefa Mikluša a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., v trestnej veci obžalovaného C. H. za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr.zák. s poukazom na ust. § 138 písm. a/, b/ Tr.zák., na verejnom zasadnutí dňa 1. júla 2021 o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 3T/30/2020 zo dňa 10.mája 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie C. H. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom samosudcu Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 3T/30/2020 zo dňa 10.05.2021 bol obžalovaný C. H. uznaný za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d/ Tr. zák., s poukazom na ust. § 138 písm. a/, b/ Tr.zák. , ktorého sa dopustil tým, že

najmenej od 19. 02. 2018 do 15.00 hod. dňa 18. 12. 2019 s výnimkou obdobia od 13. 07. 2019 do 19. 09. 2019, kedy bol vo VTOS v Maďarsku, v obci Y. č. XXX, v obci Y. č. XXX, v obci B. č. XXX a inde spôsobil svojou družkou V. G., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Y. XXX fyzické a psychické utrpenie tým spôsobom, že V. G. opakovane viackrát fyzicky napádal a to tak, že počas uvedeného obdobia ju pri hádkach najmenej raz týždenne fackal otvorenou dlaňou ruky po tvári, opakovane jej vulgárne nadával, žiarlil na menovanú a dňa 18. januára 2019 v obci Y. č. XXX opakovane udrel V. G. drevenou palicou obojstranne v oblasti stehien, ľavého boku a sedacieho svalu pravo, čím jej spôsobil pomliaždenie oboch stehien, ľavého boku a sedacieho svalu vpravo a podkožné hematómy o rozmerov 8x3,5 cm na ľavom boku, 13x10 cm na ľavom stehne a 15x5 cm na pravom stehne a 7x5 cm v oblasti sedacieho svalu s dobou liečby do 7 dní, taktiež spôsobil maloletetej I.F., nar. XX. XX. XXXX, ktorá je dcérou jeho družky V. G. a s ktorou žil v spoločnej domácnosti psychické a fyzické utrpenie tým spôsobom, že ju opakovane bil päšťou po chrbte, po nohách, čím je spôsobil modriny na rukách a nohách, najmenej dvakrát týždenne ju fackal a presne nezisteného dňa v roku 2018 v obci Y. č. XXX maloletej I. F., nar. XX. XX. XXXX najmenej jedenkrát udrel päšťou odzadu po krku, počas toho ako pila z pohára, v dôsledku čoho si porezala ústa, opakovane jej vulgárne nadával, následne presne nezisteného dňa v roku 2018 pred rodinným domom v B. č. XXX mal. I. F. , nar. XX. XX. XXXX najmenej dvakrát udrel opaskom po nohách, pričom utrpela modriny, avšak nevyhľadala lekárske ošetrenie, taktiež sa vyhrážal maloletej I. F. nar. XX. XX. XXXX, že ak ho rozdelí s jej mamou, tak on ich dá na vozík, že ich zabije, že ak ho dá do basy, tak on odtiaľ vyjde a že si ju nájde, kde mladistvá mala z jeho konania strach, že tieto svoje vyhrážky aj uskutoční, pričom jeho agresívne konanie voči V. G. a jej dcére maloletej I. F. sa stupňovalo, presne nezisteného dňa v roku 2019 v obci Y. č. XXX udrel maloletú I. F., nar. XX. XX. XXXX otvorenou dlaňou ruky, kde ona si následne udrela hlavu o stenu a spadla pri kachliach a dňa XX. XX. XXXX v rodinnom dome Y. XXX v čase okolo 17.30 h po predchádzajúcej hádke udrel maloletú I. F. otvorenou dlaňou ruky do oblasti tváre a vykrúcal jej ruku, čím jej nebola spôsobená žiadna škoda ani zranenie vyžadujúce si lekárske ošetrenie, pričom maloletá I. F. z obavy pred C. H. odišla z domu a podala na menovaného dňa 28. 10. 2019 trestné oznámenie na Obvodnom oddelení v Lučenci a následne V. G. dňa 31. 10.2019

zo strach pred C. H. spolu s deťmi odišla zo spoločnej domácnosti k svojim príbuzným, pričom C. H. sa skutku dopustil napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 9T/12/2006 zo dňa 30. 09. 2013, právoplatným dňom 30. 09. 2013 bol uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Tr. zák.

Za to bol odsúdený podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 5 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. pre výkon trestu odňatia slobody ho súd zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. okresný súd zrušil v trestnom rozkaze Okresného súdu Lučenec č. k. 2T/152/2019-164 zo dňa 16. 12. 2019, právoplatný 16. 04. 2020, výrok o treste, ktorým bol pri uznaní viny z prečinu nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. a prečinu porušovanie domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., odsúdený podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienečne odložený na skúšobnú dobu 2 roky, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Svoje rozhodnutie o uznaní viny prvostupňový súd odôvodnil tým, že obžalovaného z protiprávneho konania usvedčujú výpovede svedkýň - poškodených V. G. a jej dcéry V. Q., ďalej svedkyne V. H., svedkyne Q. Q., svedka mal. N. Q. a ďalej poukazuje tiež samosudca na vyjadrenia znalcov I. F. a C.. R. a to jednak na závery ich znaleckých posudkov, ako aj ich výpovedí na hlavnom pojednávaní. Vo vzťahu k výpovediam, ktoré sčasti vyznievajú v prospech obžalovaného a to výpoveďami G. H., N. H. a svedka N. B.. Samosudca konštatuje, že G. H. je bratom obžalovaného, svedok N. H. zase poskytol obžalovanému a poškodenej a jej deťom ubytovanie, kde cena mala byť kompenzovaná prácou obžalovaného a svedok N. B. finančne vypomáhal najstaršiemu dieťaťu poškodenej a to Q. Q.. Z uvedených dôvodov preto výpovede týchto troch svedkov sú podľa názoru súdu poznačené snahou napomôcť zbavenia viny obžalovanému. Ďalej samosudca v dôvodoch rozsudku poukazuje najmä na trestné oznámenie, ktoré podala poškodená V. G., ktoré potvrdila nielen vo výpovediach v prípravnom konaní, ale aj na hlavnom pojednávaní. Táto ako dôvod podania trestného oznámenia uviedla, že obžalovaný ju dlhodobo psychicky a fyzicky týra a že takto týra i dcéru V. Q..

Obžalovaný C. H. na svoju obhajobu na jednej strane uvádzal, že nikdy fyzicky a psychicky družku a ani jej dcéru netýral, avšak na druhej strane priznal, že ich fyzicky napadol a to preto, že nerešpektovali jeho príkazy. Takéto správanie vnímali aj Q. Q. a N. Q. a takéto správanie obžalovaného popísali aj svedkovia N. H., G. H., najmä však V. H.. Svoju obhajobu založil obžalovaný na tvrdení, že takýmto spôsobom sa správal k poškodenej a jej deťom preto, že ich chcel prevychovať. V tejto súvislosti samosudca akcentuje skutočnosť, že v prípade detí poškodenej nemal obžalovaný zákonnú povinnosť osobnej starostlivosti, ani povinnosti z toho plynúce. Takéto práva a povinnosti k deťom mala len ich matka - poškodená V. G., preto podľa názoru súdu obžalovaný nebol zodpovedný za výchovu detí poškodenej. Preto neobstojí ním neustále deklarovaná potreba za každú cenu ich prevychovať a to za každú cenu a to aj násilnými prostriedkami. Samosudca akcentuje v tejto súvislosti výpoveď jednej z dcér poškodenej a to V. z hlavného pojednávania, kde táto uviedla, že : „pre šťastie mamy trpela aj ona“.

Ďalej samosudca tiež poukazuje na skutočnosť, že podľa záverov znalkyne psychologičky sa poškodená V. G. nedokázala od obžalovaného osamostatniť. Toto znalkyňa konštatuje vo svojom znaleckom posudku, ktorý potvrdila i na hlavnom pojednávaní a tiež, že poškodená V. G. trpí syndrómom týranej osoby, keď správanie obžalovaného prijala a podriadila sa jeho vôli a sile, dokonca takéto jeho správanie obhajuje a popiera svoje postihnutie. V prípade poškodenej konštatuje znalkyňa z odboru psychológie najmä syndróm naučenej bezmocnosti (podriadila sa vôli a sile obžalovaného) a taktiež i štokholmský syndróm (obhajuje konanie obžalovaného a popiera svoje postihnutie).

Vo vzťahu k ďalej časti obhajoby obžalovaného, ktorá spočívala v tom, že on svojim konaním chcel len V. a deťom dobre a že si neuvedomil, že týmto svojim správaním ich vlastne týra a to fyzicky a psychicky, je táto obhajoba podľa názoru samosudcu vyvrátená tým, že i v minulosti sa obžalovaný dopustil obdobnej trestnej činnosti, za ktorú bol právoplatne odsúdený. Obžalovaný teda musel vedieť, že svojim konaním zasahuje do vôle a integrity osôb a že takto konal systematicky po dlhú dobu a so zbraňou (vzduchovka, opasok, palica), pričom z jeho správania mali poškodené strach a preto je nutné takéto konanie kvalifikovať ako tyranské konanie, páchané závažnejším spôsobom konania. Napokon i samotná poškodená V. G. na hlavnom pojednávaní zotrvala na svojich výpovediach z prípravného konania, z ktorých výpovedí teda vyplýva, že obžalovaný sa dopúšťal voči nej a jej dcére V. Q. konania, ktoré naplnilo znaky zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby, čo bol dôvod, prečo v prípade obžalovaného súdu uznal vinným v zmysle obžaloby.

Vo vzťahu k uloženému trestu samosudca v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatuje, že obžalovaný má bohatú kriminálnu minulosť, pričom v doterajšom živote bol celkovo 14-krát súdne trestaný, z toho jedenkrát i cudzozemským súdom. Zo štruktúry páchanej trestnej činnosti sa potvrdzuje, že sa dopúšťal najmä násilnej a majetkovej trestnej činnosti. V tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš, sp.zn. 9T/12/2006, kedy bol obžalovaný odsúdený za rovnaký trestný čin, ako v prejednávanej veci na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov, so zaradením pre výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Ďalej tiež poukazuje samosudca na ďalšie konanie vedené Okresným súdom Veľký Krtíš pod sp.zn. 1T/163/04, kedy bol obžalovaný uznaný za vinného zo spáchania zločinu, avšak pre odsúdenie vo veci 9T/12/2006 bolo upustené od uloženia súhrnného trestu. Táto okolnosť vyznieva pri rozhodovaní o ukladaní trestu ako priťažujúca podľa § 37 písm. m/ Tr.zák. s tým, že súd v prípade obžalovaného neprihliadol na žiadnu poľahčujúcu okolnosť a preto pri výmere trestu obžalovanému postupoval v zmysle ust. § 38 ods. 5, nakoľko obžalovaný sa opätovne dopustil spáchania zločinu, čím došlo k zvýšeniu dolnej hranice zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu, kde takto zvýšená trestná sadzba predstavuje výšku trestu 11 rokov. základná trestná sadzba pri danej kvalifikácii je 7 rokov až 15 rokov. Vzhľadom na skutočnosť, že v prípade obžalovaného došlo k odsúdeniu trestným rozkazom OS Lučenec, sp.zn. 2T/152/2019 a to trestným rozkazom, ktorý nadobudol právoplatnosť 16.4.2020, kedy bol obžalovaný odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 2 rokov za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a/ Tr.zák., keďže sa žalovanej trestnej činnosti dopustil skôr, než bolo vyhlásené toto odsudzujúce rozhodnutie, zrušil potom výrok o treste z hore uvedeného trestného rozkazu a obžalovanému uložil súhrnný trest odňatia slobody.

Ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia sudca konštatuje, že nakoľko obžalovaný v posledných 10-tich rokoch bol vo výkone trestu za úmyselný trestný čin, z uvedeného dôvodu bol preto zaradený pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku bezprostredne po jeho vyhlásení podal odvolanie obžalovaný. V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný uvádza, že aby krajský súd pri svojom rozhodovaní vzal v úvahu časové obdobia, nakoľko s poškodenými osobami nebol v kontakte po celú dobu a nemohol im preto ubližovať. Poukazuje jednak na vycestovanie do Talianska v mesiacoch marec, apríl 2018, ďalej na obdobie od 1.6.2018 do 23.11.2018, kedy býval sám v stane v Ožďanoch a že súd sa obdobím od 15.3.2018 do 23.11.2018 vôbec nezaoberal a že nebolo ničím preukázané, že by v tomto období mal biť poškodenú V. G., teda že páchal trestnú činnosť. Zdôrazňuje, že naopak vie preukázať, že s poškodenou nebol v kontakte, pretože bol v Ožďanoch. Ďalej zdôrazňuje, že prvostupňový súd sa vôbec nevysporiadal s časovým obdobím, kedy žili v okrese Veľký Krtíš na Pustatine, Malý Y. v dome č. XXX, kedy on sám žil na adrese Q. - Y. XXX v jeho dome a že v čase, kedy žili spoločne na adrese C., I. Y. a to od 23.11.2018 do 19.3.2019, on chodil od rána z domu do zamestnania a prichádzal až večer zrobený a unavený. Obžalovaný súčasne uvádza, že od 12.7.2019 do 19.9.2019 bol vo vyšetrovacej väzbe v Maďarsku, kde ho v tomto období pravidelne navštevovala poškodená vo väzbe a to je podľa názoru obžalovaného dôkaz, že nebola týraná, pretože ak by bola týraná, tak by ho vo väzbe nenavštevovala a ušla by. Ďalej tiež poukazuje obžalovaný na obdobie od 19.9.2019 do 30.10.2019, kedy žil u brata aj s poškodenou a deťmi a tiež uvádza, že dcéra poškodenej dlhšie obdobie bývala na internátnej škole v W., kde ani v škole, ani na internáte sa nesťažovala na to, že by ju otec bil. Práve naopak, poukazuje na to, že v septembri 2019 to bolo sama poškodená V. G., ktorá urobila oznámenie na svoju vlastnú dcéru, kde táto jej dcéra bola dokonca sama potrestaná za krádež. Ďalej v písomných dôvodoch svojho odvolania obžalovaný namietal závery znaleckého posudku spracovaného I.. I. R., C.. s tým, že táto vychádza z nevierohodných výpovedí, pričom osobitne akcentuje skutočnosť, že poškodená V. G. bola v minulosti bitá a týraná bývalým druhom a otcom detí N. Q., o čom existuje i dôkaz na Okresnom súde Lučenec, že Q. svoju rodinu, teda družku a svoje deti bil. V záveroch svojho písomného odôvodnenia odvolania poukazuje na to, že družka, teda poškodená aj s jej deťmi bola sledovaná, monitorovaná Úradom práce, soc. vecí a rodiny v Lučenci a Veľkom Krtíši a to v období rokov 2018 a 2019, pričom týmto sociálnym pracovníkom sa nikdy nezmenila, že by bola bitá, resp. týraná. Taktiež uvádza, že mu bolo zabránené, aby kládol otázky poškodenej na hlavnom pojednávaní a že to bola práve samotná poškodená V. G., ktorá sama písala na súd a žiadala o zrušenie zákazu styku.

Obhajca obžalovaného N.. N. D. v písomných dôvodoch odvolania uvádza, že podľa jeho názoru vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní bolo nepochybne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že intenzita negatívneho správania obžalovaného H. nedosiahla takú úroveň, aby ju bolo možné subsumovať pod skutkovú podstatu žalovaného zločinu týrania blízkej a zverenej osoby, nakoľko vykonanými dôkazmi nebol jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaný úmysel obžalovaného spôsobiť psychické a fyzické utrpenie, či už družke V. G., resp. mladistvej V. Q..

Vypočutí svedkovia nevideli, resp. na vlastné oči neboli priamo svedkami takýchto útokov obžalovaného, jedine svedok H. vypovedal, že videl, ako obž. H. raz udrel palicou po zadku poškodenú V. G., čo obžalovaný ani nepopiera. Vo vzťahu k znaleckým posudkom I. F. a C.. R., C.. a k záveru, že V. G. javí známky týranej osoby, obhajoba zdôrazňuje, že pripúšťa tento fakt, no treba uviesť, že tým, kto týral poškodenú, nebol obžalovaný, ale bol to pôvodný druh poškodenej N. Q., ktorý počas ich spolužitia ich bil a týral, aj keď bola tehotná, pričom ju bil tak surovo, že poškodenej vybil oko a rozbil hlavu. Taktiež N. Q. udrel aj svoju dcéru V. Q., ktorá pila z pohára vodu a táto narazila hlavou do kachiel a rozťala si peru. Z uvedeného dôvodu preto syndróm týranej osoby a to najmä syndróm podriadenosti, ktorým trpí poškodená, bol spôsobený najmä vplyvom spolužitia s N. Q.. Rozhodne namieta výpovede svedkyne Q. Q. a svedka mal. N. Q. s tým, že títo svedkovia sa priklonili k výpovedi ich sestry V. Q., avšak išlo podľa jeho názoru o výpovede subjektívne, nakoľko poškodená V. G. nikdy nezvládala výchovu svojich detí a tieto si robili, čo chceli. Zdôrazňuje tiež, že bol to obžalovaný, ktorý materiálne zabezpečoval tak poškodenú ako aj deti a že polícia vo Veľkom Krtíši začala pohon na obžalovaného potom, ako podal obžalovaný oznámenie na inšpekciu MV SR na policajtov z Veľkého Krtíša. Rozhodne namietal, že by v prípade obžalovaného mohol súd brať v úvahu jeho kriminálnu minulosť, nakoľko táto skutočnosť sa vôbec netýka skutkových okolností, ale týka sa výlučne osoby obžalovaného. Z uvedeného dôvodu z trestnej minulosti obžalovaného nie je možné vyvodiť žiadne závery k stíhanej trestnej činnosti. Záverom písomných dôvodov odvolania uvádza, že pre uznanie viny možno rozhodnutie zakladať len na jednoznačných záveroch a nie na záveroch, ktoré sú v rovine pravdepodobnosti, kde obžalovanému musí byť vina preukázaná spôsobom nevzbudzujúcim žiadne pochybnosti. Poukazuje pritom na zásadu in dubio pro reo, pričom podaním odvolania sa domáha, vzhľadom na dôvodné pochybnosti, oslobodenia obžalovaného spod obžaloby.

Na základe podaného odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo s tým, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolenia podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Po postupe v zmysle citovaného ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 168 ods. 1 Tr. por. ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušní ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje i ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky. Citovaným ustanovením sa prvostupňový súd dôsledne riadil.

V prvom rade odvolací súd má za to, že okresný súd vykonal v danom prípade veľmi starostlivo a v podrobnom rozsahu dokazovanie na hlavnom pojednávaní a to v takej miere, aká je potrebná pre objektívne, zákonné a spravodlivé rozhodnutie, kde následne vykonané dôkazy vyhodnotil individuálne, ako aj v súhrne a dospel k správne záveru o tom, že konanie obžalovaného je potrebné právne kvalifikovať ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby v zmysle ust. § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. a/, b/ Tr. zák.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaného v prípade právnej kvalifikácie konania prvostupňový súd pri hodnotení dĺžky obdobia, kedy sa mal obžalovaný voči poškodenej dopúšťať protiprávneho konania, ktorú skutočnosť obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania namieta, krajský súd uvádza, že táto argumentácia je irelevantná. Aj keď bol obžalovaný odsťahovaný (č.l. 878-výsluch poškodenej V. G. na hlavnom pojednávaní), stále denne chodil za poškodenou, rovnako i pri prepustení z väzby na slobodu, napriek súdom uloženým obmedzeniam, okamžite kontaktoval poškodenú v S. G.-W., ba navyiac sa i vyhrážal zamestnancom S. (viď. č.l. 734 a nasl.). Rovnako i v ďalších prípadoch, na ktoré v odvolaní poukazuje obžalovaný, v čase, kedy reálne nebol obžalovaný s poškodenou, to ešte neznamená, že ju denno-denne nemohol kontaktovať fyzicky, telefonicky, prostredníctvom SMS-správ a pod.

Osobitne vo vzťahu ku kvalifikácii konania poukazuje Krajský súd v Banskej Bystrici, že v zmysle záverov znaleckých posudkov psychiatra I. F., najmä však záverov znalkyne psychologičky C.. I. R., C.., poškodená V. G. trpí okrem iného a syndrómom týranej osoby. Títo znalci veľmi podrobne na hlavnom pojednávaní zhodnotili nielen vzťahové otázky medzi obžalovaným a poškodenou G., ale i rodinné vzťahy. (č.l. 798-800). I krajský súd je toho názoru, že na syndrómoch týranej osoby sa výrazne podieľal samotný obžalovaný C. H. a nie, ako tvrdí obžalovaný C. H. v odvolaní, že u poškodenej pochádzali syndrómy z predchádzajúcich vzťahov. Práve znalkyňa C.. I. R., C.. podrobne rozviedla u poškodenej existenciu syndrómu naučenej bezmocnosti a stockholmského syndrómu. Navyiac krajský súd akcentuje,

ako vyplýva zo zápisnice z hlavného pojednávania na č.l. 876-880, že výpoveď poškodenej G. ako i jej detí - svedkov mal. N. Q., mal. Q. Q. a V. Q., ktoré zo žalovanej trestnej činnosti jednoznačne usvedčujú obž. C. H., zhodnotila tieto výpovede i prítomná psychologička C.. F. Y. na hlavnom pojednávaní ako pravdivé, primerané veku, jasné a zrozumiteľné, i v prípade poškodenej bagatelizujúce a bežné, vzhľadom na návyk na správanie obžalovaného. V ostatnom, tak ako už konštatoval krajský súd, v súvislosti so závermi o vine odkazuje krajský súd na závery prvostupňového súdu uvedené v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktorý podrobne rozviedol usvedčujúce dôkazy, ako i dôkazy, ktoré nepriamo usvedčujú obžalovaného z trestnej činnosti, pričom prvostupňový súd veľmi explicitne uviedol, prečo ktorým dôkazom uveril a ktorým dôkazom neuveril. Tieto údaje uvedené v odôvodnení rozhodnutia prvostupňového súdu si všetky krajský súd osvojuje a v plnom rozsahu na ne odkazuje.

V prípade uloženia trestu obžalovanému treba vziať v úvahu základné zásady pre ukládanie trestov.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák., trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák., pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Citovanými ustanoveniami sa v prípade trestu uloženého obž. H. taktiež prvostupňový súd správal podľa názoru Krajského súdu v Banskej Bystrici v súlade s uvedenými zásadami.

Hoci na prvý pohľad sa uloženie trestu v trvaní 11 rokov javí ako neprimerane prísny trest, treba vziať v úvahu, že v danom prípade C. H. bol odsudzovaný za trestnú činnosť, ktorú nielenže páchal dlhodobo, ale zásadným spôsobom ovplyvnila vzťahové otázky v rodine, kde nielen samotná poškodená, ale najmä deti žili a boli vychovávané v strachu pred násilím obžalovaného a to nielen fyzickým, ale aj psychickým, kde správanie sa obžalovaného vo vzťahu k poškodenej, ako i k jej maloletým deťom, najmä hrozby bitkou, násilia, sústavných krádeží, pobytom obžalovaného vo výkone trestu odňatia slobody, bola vážne narušená výchova týchto maloletých detí. Nezanedbateľný je i následok takéhoto konania obžalovaného a to stupňujúci sa syndróm týranej osoby vo vzťahu k poškodenej a taktiež i možno konštatovať v zmysle záverov znaleckého dokazovania, že takáto výchova zo strany obžalovaného viedla i k zásadnému ovplyvňovaniu výchovy detí. Prvostupňový súd v danej veci správne posúdil poľahčujúce a príťažujúce okolnosti, nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť a konštatuje jednu príťažujúcu okolnosť a to že obžalovaný bol v minulosti odsúdený. V tejto súvislosti aj v súvislosti s výškou uloženého trestu treba uviesť, že obžalovaný bol doposiaľ 14-krát súdne trestaný, prevažne za majetkovú trestnú činnosť, najmä však treba uviesť, že obžalovaný bol v minulosti súdený za rovnorodú trestnú činnosť, kde mu bol predchádzajúcim súdom tak, ako je to uvedené v rozsudku prvostupňového súdu, uložený trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov, so zaradením pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Rovnako tak z odpisu z RT je zrejmé, že obžalovaný sa opätovne dopustil spáchania zločinu a preto v danom konkrétnom prípade prvostupňový súd postupoval správne, keď zvýšil zákonom stanovenú trestnú sadzbu o jednu polovicu a obžalovanému ukladal trest odňatia slobody na samej spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, t. j. vo výmere 11 rokov. Prípadná možnosť aplikácie ust. § 39 Tr.zák. v danom prípade tak neprichádza absolútne v úvahu a to nielen z hľadiska hodnotenia osoby obžalovaného, ktorý sa sústavne dopúšťa trestnej činnosti, najmä majetkového charakteru, ale i vzhľadom na povahu prípadu, kedy obžalovaný sa dopustil opakovane rovnorodej závažnej trestnej činnosti. I podľa názoru krajského súdu jedine uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktorý trest bol uložený obžalovanému pri dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby, zabezpečí v danom prípade v dostatočnej miere dosiahnutie účelu trestu a zároveň takýto trest primerane obsahuje aj prvky represie na zabezpečenie tak individuálnej ako i generálnej prevencie.

Prvostupňový súd nepochybil ani vo výroku o zaradení obžalovaného do výkonu trestu odňatia slobody, kedy v zmysle ust. § 48 ods. 2 písm. b/ Tr.zák. obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Zo zhora uvedených dôvodov krajský súd považoval celé odvolanie obžalovaného za nedôvodné a toto v zmysle § 319 Tr.por. zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.